

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114211224
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2114211224.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: U. V., nar. X.X.XXXX, bytom B. D. XXX, proti odporkyňi: C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., B. XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Daniela Ježová, LL.M., PhD., so sídlom Bratislava, Javorinská 13, o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode k maloletému dieťaťu: F. V., nar. XX.X.XXXX, bytom ako matka, v konaní zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 37P/29/2014-72 zo dňa 1.10.2014 - v časti výšky výživného, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výživného **r u š í** a v zrušenom rozsahu **vec v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd manželstvo U. V. a C. V. uzavreté dňa 26.4.2008 zapísané v knihe manželstiev matričného úradu Trnava, zväzok 76, ročník 2008, strana 105, poradové číslo 72 rozviedol. Maloletú F. na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia majú právo maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok a otcovi uložil povinnosť platiť výživné na čas po rozvode pre maloletú F. vo výške 120,- Eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky. Súd tiež upravil styk tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou F. každý párný týždeň v čase od 15.00 hod. piatka do 18.00 hod. nedele s tým, že matka je povinná v čase určenom ako začiatok styku pred svojim bytom maloleté dieťa riadne pripravené odovzdať otcovi a otec je povinný v čase určenom ako koniec styku pred bytom matky maloleté dieťa riadne odovzdať matke. Obaja rodičia sú povinní v prípade, že sa styk zo závažných dôvodov nebude môcť realizovať, oznámiť túto skutočnosť druhému rodičovi a to najneskôr 24 hodín pred určeným začiatkom styku. V ostatnej výrokovej vete súd rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ustanovení Zákona o rodine § 18, § 22, § 23 ods. 1, 2, 3, § 24 ods. 1, 4, § 25 ods. 2, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 76 ods. 1. Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že zákonné podmienky pre rozvod manželstva v danom prípade boli splnené, nakoľko vzťahy medzi manželmi sú vážne a hlboko narušené a rozvrátené, manželstvo neplní svoj účel, nie je možné očakávať obnovenie manželského spolužitia, keďže manželia nevedú spoločnú domácnosť, nehospodária spolu, intímne sa nestýkajú. Manželia sa vzájomne odcudzili, obaja vzhľadom k rozvratu súhlasia s rozvodom, zhodne uviedli, že obnovenie manželského spolužitia je vylúčené. Súd preto manželstvo rozviedol. Za príčinu rozpadu manželstva súd považoval rozdielnosť pováh účastníkov a z toho vyplývajúce zásadné názorové rozdiely. Vo veci úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode súd dospel k záveru, že maloletá žije momentálne s matkou v prostredí, ktoré je pre ňu prirodzené a známe, pričom matka má vytvorené vhodné podmienky pre jej výchovu, preto rozhodol o zverení maloletej do osobnej starostlivosti odporkyne s čím otec súhlasil. Súd taktiež rozhodol o tom, že rodičia majú právo maloletú zastupovať a spravovať celý jej majetok, pričom pripomenul, že otec nie je pozbavený výkonu rodičovských práv a žiadne negatívne vplyvy otca na výchovu maloletej neboli v konaní preukázané. Na určení styku navrhovateľa s maloletou každý párný

týždeň v čase od 15.00 hod. piatka do 18.00 hod. nedele sa rodičia zhodli, súd túto dohodu akceptoval a rozhodol v jej zmysle.

Čo sa týka určenia výšky výživného súd prihliadol na príjmové a majetkové pomery a výdavky účastníkov konania i na odôvodnené potreby maloletej. Z vykonaného dokazovania mal zistené, že otec maloletej je zamestnaný s priemerným mesačným príjmom 283,72 Eur, má ďalšie príjmy z brigád mesačne vo výške 100,- Eur až 200,- Eur. Tvrdenia odporkyne o ďalších príjmoch navrhovateľa s tým, že časť výplaty má dostávať „na ruku“ zostali nepotvrdené a nepreukázané. Súd však skonštatoval, že navrhovateľ na svoj účet mesačne vkladá sumu 550,- Eur až 600,- Eur a teda túto sumu potom súd považoval za navrhovateľov objektívne preukázaný príjem a z tejto sumy pri určení výživného aj vychádzal. Zohľadnil tiež, že navrhovateľ má ďalšie dve vyživovacie povinnosti vo výške 90,- Eur a 100,- Eur mesačne s tým, že nemá zvýšené výdavky na seba. U matky maloletej súd zohľadnil, že je zamestnaná s príjmom vo výške 195,- Eur, poberá rodinné prídavky vo výške 23,52 Eur mesačne, býva v prenajatom byte s dohodnutým nájomným 400,- Eur mesačne, výdavky na chod domácnosti má obvyklé, nezvýšené. Maloletá F. v dobe rozhodovania prvostupňového súdu mala šesť rokov, navštevovala základnú školu v mieste bydliska, bola zdravá, mala potreby primerané jej veku, žiadne zvýšené výdavky na ňu preukázané neboli. Pokiaľ matka vyčíslila výdavky na maloletú vo výške 585,- Eur mesačne, súd toto nemohol akceptovať, nakoľko tieto výdavky neboli preukázané a aj podľa samotnej odporkyne jedná sa o „predpokladané“ výdavky. S poukazom na tieto skutočnosti súd určil vyživovaciu povinnosť navrhovateľovi vo výške 120,- Eur mesačne, čo považoval za primerané výživné v súlade s § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Pokiaľ odporkyňa žiadala zaplatenie „spätného výživného“ počnúc mesiacom apríl 2014 a uplatnila si aj úroky z omeškania z tohto spätého výživného, súd pripomenul, že v konaní o rozvod manželstva s maloletým dieťaťom súd rozhoduje o úprave práv a povinností rodičov k dieťaťu výlučne na čas po rozvode a preto návrh na zaplatenie spätého výživného s úrokom z omeškania súd považoval za úplne bezdôvodný. O trovách konania súd rozhodol podľa § 144 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku výlučne vo výroku týkajúcom sa vyživovacej povinnosti podala prostredníctvom svojej advokátky odvolanie odporkyňa (ďalej aj matka), ktorým sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok v časti vyživovacej povinnosti zmenil a zaviazal navrhovateľa k úhrade výživného vo výške 240,- Eur mesačne. Argumentovala tým, že v konaní poukázala na to, že náklady na maloletú predstavujú mesačne sumu 585,- Eur, pričom súd musí zohľadňovať aj osobnú starostlivosť matky o dieťa. Len polovica výdavkov na maloletú tak predstavuje 292,52 Eur, čo by mala byť minimálna výška výživného na dieťa. Zdôraznila, že bola nútená z dôvodu fyzických útokov zo strany navrhovateľa odsťahovať sa aj s dcérami z domu, v dôsledku čoho vzrástli výdavky na maloletú F. o výšku nájomného, ktoré je povinná platiť, v rozsahu jednej tretiny z nájomného, teda o 133,33 Eur mesačne. Rovnako maloletá začala chodiť do prvej triedy základnej školy, čím tiež vzrástli náklady na ňu. Z týchto dôvodov žiadala, aby súd zaviazal otca prispievať na výživu maloletej minimálne 240,- Eur mesačne. Súd ale vyhovel návrhu otca a zaviazal ho výživným na dieťa 120,- Eur mesačne. Zdôraznila, že pokiaľ v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ má príjmy 600,- Eur mesačne (suma, ktorú si ukladá mesačne na svoj účet) a preukázaný príjem má 283,72 Eur zo mzdy a maximálne 200,- Eur z brigád mesačne, ako potom prvostupňový súd mohol uviesť, že tvrdenia odporkyne o ďalších príjmoch navrhovateľa zostali nepotvrdené. Takéto odôvodnenie vzbudzuje pochybnosti o matematických schopnostiach súdu prvého stupňa. Skadial by navrhovateľ zbral financie navyše, ktoré vkladal na svoj účet, ak by nemal príjmy vyššie, ako tvrdila odporkyňa. Rovnako súd nespočítal výdavky a príjmy navrhovateľa. Pri zaplatení výživného (90,- plus 100,- plus 120,- Eur) plus 150,- Eur na náklady na bývanie tvoria sumu 460,- Eur. Keďže súd rozhodoval v konaní v čase, keď už maloletá navštevovala povinnú školskú dochádzku nemohlo ísť o predpokladané výdavky vyčíslené matkou. Opakovala, že náklady na dieťa sa zvýšili aj o výšku nájomného. Zdôraznila, že je úradnou povinnosťou súdu chrániť záujem maloletej a v prípade, ak považuje za potrebné viac preukázať výdavky na dieťa, je potrebné uviesť matke túto skutočnosť, keď ide o maloleté dieťa a jeho záujmy súd má povinnosť okolnosti skúmať ex offa. Matka predložila súdu i nájomnú zmluvu, pričom ani na tento výdavok spôsobený agresívnym správaním navrhovateľa súd neprihliadol. Zdôraznila, že v zmysle Zákona o rodine ako aj Dohovoru o právach dieťaťa je dominantným záujem dieťaťa, ktorý musí byť prvoradým. Navrhovateľ počas pojednávania v júli 2014 uviedol, že je ochotný prispievať na výživu maloletej 120,- Eur, avšak odvtedy sa pomery zmenili tým, že maloletá začala navštevovať školskú dochádzku a matka s dcérami zmenila bývanie. Išlo pritom o závažné zmeny pomerov a súd na ne neprihliadol. V ďalšom poukázala na závery NS ČSR pod sp. zn. Cpjf 85/89, R 30/1990 z ktorých zdôraznila, že k určeniu rozsahu vyživovacej povinnosti si musia sudy zabezpečiť poklady k náležitému

zisteniu skutočností týkajúcich sa kritérií, ktoré sú podľa zákona rozhodujúce. V tejto súvislosti poukázala aj na znenie § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Zákona o rodine a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoP/7/2012. Uviedla, že v tomto konaní je pomer príjmov rodičov 195,- Eur : 600,- Eur, čiže 75% : 25%, preto otec by mal byť povinný hradiť 75% nákladov maloletej. Súd ho však zaviazal k hradeniu len 20% nákladov maloletej. Na základe uvedeného odvolateľka uzavrela, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nedostatočne prihliadol na ust. § 62 ods. 4 Zákona o rodine, nedostatočne prihliadol na mieru osobnej starostlivosti matky o maloletú, rozhodnutie Okresného súdu Trnava preto vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Kolízny opatrovník, ani navrhovateľ odvolací návrh nepodali.

Kolízny opatrovník vo svojom písomnom vyjadrení k doručenému odvolaniu odporkyne odporučil odvolaniu vyhovieť a pri rozhodovaní o výške výživného prihliadať na odôvodnené potreby maloletej, ako aj na schopnosti a možnosti povinného.

Otec vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že svoje príjmy už objasnil súdu na pojednávaní a zamestnávateľ mu nevypláca žiadne peniaze „na ruku“. Nevie odkiaľ má právna zástupkyňa odporkyne informácie, ale pracuje v sektore, kde je hlavne zlá platobná morálka. S odvolaním nesúhlasí a má za to, že súd rozhodol na základe správnych skutkových zistení.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti úpravy výživného bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 212 ods. 2 písm. a) v spojení v § 81 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie ani pre zmenu rozsudku v napadnutej časti, v dôsledku čoho je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V zmysle § 113 ods. 1 O.s.p. s konaním o rozvod manželstva je spojené konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode. V konaní podľa § 113 ods. 1 O.s.p. pritom súd nie je viazaný rozsudkom súdu vydanom v konaní podľa § 36 Zákona o rodine, ani v prípade, ak by toto rozhodnutie bolo vydané bezprostredne pred rozhodnutím v konaní podľa § 113 ods. 1 O.s.p.

V zmysle § 24 Zákona o rodine v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode a určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti a kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného (ods. 1). Súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby a vývinové potreby a stabilitu budúceho výchovného prostredia (ods. 3).

Podľa § 62 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samy sa živiť. Obaja rodičia pritom prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý z rodičov bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má pritom prednosť pred inými výdavkami rodičov a pri

skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

V zmysle ust. § 76 ods. 1 Zákona o rodine výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

Z vyššie citovaných ustanovení zákona vyplýva, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného ako sú napr. liečebné náklady. Súd na ne musí pri určovaní výživného prihliadnuť. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovaciú povinnosť iných povinných voči týmto osobám. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov. Táto kategória zahŕňa jednak majetok rodičov a jednak ich životný štandard, ktorým sa navonok prezentujú. Okrem uvedeného na strane povinného rodiča je vždy potrebné prihliadnuť k počtu, druhu, výške a dôvodnosti iných vyživovacích povinností a zároveň na okruh osôb, ktoré sú povinné týmto oprávneným poskytovať výživné, ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery. Súd je povinný prihliadať tiež na zárobkové možnosti povinných rodičov podľa príjmov z obdobia pred zmenou zamestnania vtedy, ak sa preukáže, že to bol rodič, ktorý sa vzdal bez vážneho dôvodu výhodnejšieho zamestnania alebo zárobku. V takom prípade je súd povinný skúmať dôvody, ktoré ho viedli k strate na príjmoch alebo majetku. Rozhodnúť o výške výživného potom súd môže len na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania.

Ako už bolo uvedené vyššie, prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistení, že navrhovateľ je zamestnaný s priemerným mesačným príjmom 283,72 Eur, má ďalšie príjmy z brigád mesačne vo výške 100,- Eur až 200,- Eur, pričom na svoj účet mesačne vkladá sumu 550,- až 600,- Eur a tvrdenia odporkyne o ďalších príjmoch navrhovateľa, podľa ktorej má časť výplaty dostávať „na ruku“, ostali nepotvrdené a nepreukázané. Je potrebné prisvedčiť argumentácii odporkyne v odvolaní, že tieto závery súdu si vzájomne odporujú. Keďže pokiaľ podľa zistení súdu maximálny mesačný príjem odporcu je iba 483,72 Eur, nemal by možnosť na svoj účet pravidelne mesačne vkladať sumu 550,- až 600,- Eur. V konaní bolo teda nesporne preukázané, že navrhovateľ má vyššie príjmy ako vyplývajú z potvrdenia jeho zamestnávateľa a z jeho tvrdenia o príjmoch z brigádnickej činnosti, pričom pôjde o rozdiel podstatný, keďže iba na účet mesačne vkladá ako bolo preukázané až sumu 600,- Eur a je dôvodné predpokladať, že ďalšiu časť svojich príjmov si ponecháva i v hotovosti. Napriek tomu, že tieto rozporné skutočnosti vyšli v konaní najavo, prvostupňový súd svoje dokazovanie nezamerail na ozrejenie týchto rozporov a zistenie ich pôvodu a to ani pri výsluchu samotného navrhovateľa. Podstatná časť relevantných skutkových okolností danej veci teda zostala z tohto hľadiska neobjasnená. Pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci bude nevyhnutné vykonať dokazovanie za účelom zistenia akými ďalšími príjmami disponuje navrhovateľ, keď len na účet môže mesačne vkladať sumu 600,- Eur.

Na druhej strane obdobne boli nedostatočne preukázané pomery na strane matky. Hoci prvostupňový súd opakovane konštatuje, že príjem matky je 195,- Eur mesačne, pričom z potvrdenia zamestnávateľa vyplýva, že je zamestnaná iba na čiastočný úväzok a podľa konštatácie súdu matka maloletého je zdravá, súd nezameral svoje dokazovanie na zistenie, prečo je matka v produktívnom veku, ktorá je podľa preukázaného zdravá, pričom zároveň maloletá už po nástupe do základnej školy nevyžaduje opateru matky v tak širokom rozsahu, ako dovtedy, zamestnaná iba na čiastočný úväzok, v dôsledku čoho dosahuje taký nízky príjem, nezameral dokazovanie ani na zistenie možností a schopností matky maloletej, teda najmä aké má vzdelanie, akú má prax a aké zamestnanie s akým príjmom by mohla zastávať. Obdobne ako u otca ani na strane matky nie je zrejmé, ako môže z takéhoto príjmu pokrývať pravidelné náklady na maloletú, u ktorých tvrdí, že sú reálne a ktoré sama vyčíslila sumou 585,- Eur mesačne, ale ani náklady na bývanie cca 400,- Eur mesačne. Prvostupňový súd sa ani s takto vyčíslenými nákladmi na maloletú dôsledne nevysporiadal, iba uviedol, že ich nemohol akceptovať, nakoľko neboli preukázané a jedná sa o „predpokladané výdavky“. Dôsledné zistenie i potrieb a nákladov maloletého dieťaťa je pritom pre stanovenie primeranej výšky výživného rozhodujúce, napriek tomu súd vyčíslenie predložené matkou nechal bez povšimnutia bez toho, aby vyhodnotil realnosť resp. primeranosť položiek jednotlivých výdavkov na maloletú. Je pritom pravdou, ako na to poukázala odporkyňa v odvolaní, že v danom konaní v zmysle § 120 ods. 2 v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p. súd nie je odkázaný na návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, ale sám z úradnej povinnosti je povinný vykonať i ďalšie nenavrhnuté dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu. Vzhľadom na to poznámka súdu, že výdavky na maloletú neboli preukázané bez toho, aby súd sám sa pokúsil zabezpečiť dôkazy na ich preukázanie, neobstojí. Súd tiež dôsledne neskúmal a nesnažil sa o odstránenie rozporu medzi tým, že príjem matky spolu s prídavkami na dieťa obsahuje iba málo cez 200,- Eur a podľa predloženej zmluvy hradí nájomné až 400,- Eur mesačne, keď neskúmal z akých prostriedkov matka výdavky na nájomné pokrýva. Vyššieuvedené nasvedčuje tiež tomu, že i matka/odporkyňa má iné vyššie príjmy, než ako boli v konaní deklarujú.

S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že prvostupňový súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku riadne a v dostačujúcom rozsahu nepodložil ani neuzavrel, aké sú možnosti, schopnosti a majetkové pomery každého z rodičov, ani aké sú odôvodnené potreby maloletého dieťaťa.

V zmysle opakovaných záverov Ústavného súdu SR každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Odňatím možnosti konať pred súdom sa pritom rozumie taký postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého, v odôvodnení rozsudku uvedie súd čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd musí pritom dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd preto musí vysvetliť dôvody, na ktorých je založené jeho rozhodnutie.

Porovnávajúc odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti s vyššie uvedeným je zrejmé, že prvostupňový súd sa naznačenými kritériami dôsledne neriadil. Z odôvodnenia prvostupňového súdu nie je možné zistiť vyššie uvedené pre rozhodnutie súdu o výživnom podstatné a relevantné skutočnosti, rozsudok teda nemá náležitosti vyžadované zákonom v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., v dôsledku čoho došlo k odňatiu účastníkom možnosti konať pred súdom.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti týkajúcej sa výživného, s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 2 vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude zabezpečiť si dôkazy (§120 ods. 2 v spojení s § 81 ods. 1 O.s.p.) potrebné pre komplexné posúdenie jednak odôvodnených potrieb dieťaťa, ako i možností, schopností a majetkových pomerov každého z rodičov, a to za čas od právoplatnosti rozvodu manželstva rodičov až do rozhodnutia prvostupňového súdu, vykonané dôkazy riadne vyhodnotiť, následne s použitím príslušných hmotnoprávných ustanovení vo veci výživného opätovne rozhodnúť, tiež o zameškanom výživnom za čas od rozvodu manželstva; pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.